

KRALJ I POBOŽNI DJEČAK

Autori:

**Muhammed Muafak Selimeh
Muhjildin Selimeh**

Prevod:

Jamil Aboud Mohammed

Uredio i izdao:

VISOKI SAUDIJSKI KOMITET ZA POMOĆ BiH

BESPLATAN PRIMJERAK

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog!

Sjedio kralj na svom prijestolju kao paun, a iskre su frcale iz njegovih očiju. Vojnici pred njim drhtali su od straha, jer je imao srce tvrdo kao kamen, još tvrđe i okrutnije. Kralj je klimnuo glavom, kao znak odobrenja da mađioničar može stupiti pred njega. Ušao je mađioničar, te, ponizno i pokorno pognute glave, stade pred kralja i reče:

"Zahvaljujem svom gospodaru što mi je dopustio da se pojavim pred njim. Gospodaru, došao sam vam reći da sam ostario i da me snaga napustila, to se bojim da će, kad umrem, i moja magija umrijeti sa mnom. Zapovijedite, gospodaru, da se pronađe bistar dječak kojega bih učio vještini magije!"

Kralj reče:

"Hvala tebi, mađioničaru! Sav svoj život utrošio si služeći me! Bio si odan i iskren, stoga ću izvršiti tvoju želju!"

Kralj je izdao zapovijed da se ispuni mađioničareva želja. Izbor je pao na bistra dječaka, lijepa i produhovljena lica, na kojem je stalno titrao osmijeh, dječaka dobrodušnog i oštroumnog. Mađioničar obuhvati dječaka ispitivačkim pogledom ne bi li na njemu pronašao još koju vidljivu crtu karaktera, pa je popričao s njim i odmah zaključio da je taj dječak neprocjenjivo blago. Potom reče: *"Dobro su odabrali, vidim da si pametan, staložen i bistar! Nadam se da se ne varam!"*

Počeo je dječak dolaziti mađioničaru svakoga dana da od njega nauči osnove magije, ali ne baš rado. Nije želio takvo zanimanje, ali šta će? To je naredba neumoljivog i silnog kralja i ne može se tome suprotstaviti!

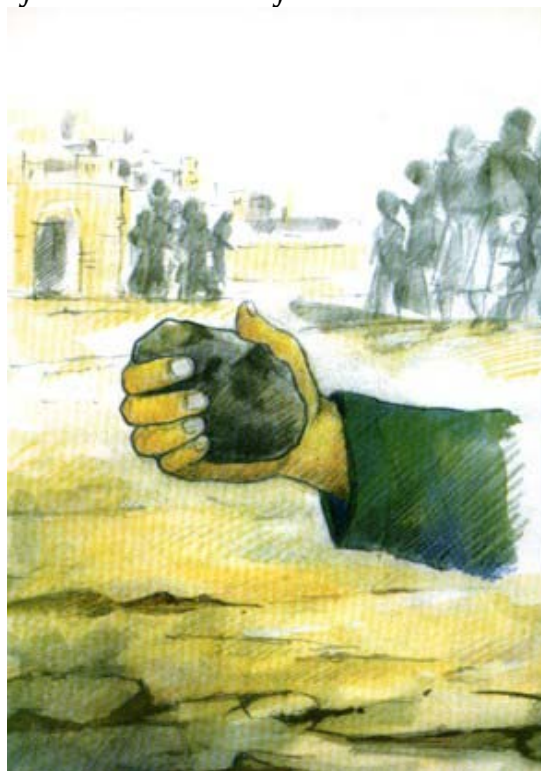
Jednom ga na putu k mađioničaru netko stidljivo oslovi. Bio je to monah koji je živio u svom samostanu, a htio je dječaka s istinom i vjerom a Allaha. Dječak je pristao na susrete s monahom i otvorio je svoje srce njegovim dobronamjernim savjetima i učenju. Bilo mu je ugodno slušati širinu uma i ljepotu riječi tog pobožnog čovjeka.

I tako je dječak, svaki dan, navraćao u tu stanicu dobra, da uči mudrost, kako bi od toga mogao izvući ono što je dobro za ovaj svijet i uštedjeti nešto od toga

za onaj svijet i za sve ljude. O tome ništa nije rekao mađioničaru, kako ga ne bi snašla nevolja. I sam monah mu je savjetovao da o tome ništa nikom ne govori, dok Allah ne zapovijedi nešto drugo... I dobro je učinio!

S vremenom je dječaku bilo sve čudnije. Pa dokle će ostati a strahu od dvora, mađioničara i nepravde?! Kako da napusti mađioničara zauvijek? Eto, jednog dana ugleda mnoštvo ljudi kojima je nešto prepriječilo put. Što se to tamo događa?

Približio se i ugledao zastrašujuću životinju koja je ljudima zatvorila put. Svi su bili uplašeni... Dječak je podigao sa zemlje mali kamen, to reče: *"Bože, ako je Tebi draže ono što čini monah od onoga što čini mađioničar, ubij ovu životinju!"*

Potom je bacio kamen prema životinji, pogodi je i ona pade mrtva na zemlju. Ljudi se začudiše tome što je učinio i počеше se sakupljati oko njega. Dječak pobježe monahu da mu ispriповijeda šta se dogodilo. Bio je jako uzbuđen; srce mu je gotovo iskočilo iz grudi.

Monah je smirivao dječaka i reče mu: "*Sine, ti si danas bolji od mene! Sve sam čuo što si napravio ... znaj da je Allah s tobom! Vjernik je uvijek a kušnji. Možda će ti se dogoditi kojekakve nevolje, ali budi čvrsta srca i strpljiv, nemoj upozoravati na mene! Molim Allaha da ti a svemu pomogne!*"

Dječak je postajao sve više bogobožan i ljudi su ga sve više cijenili. Sada je već mogao, uz Allahovu pomoć, ozdravljati slijepce od rođenja, gubavce i druge bolesnike.

O tome je čuo jedan od kraljevih bliskih suradnika i savjetnika, koji je uvijek pravio kralju društvo. Kupio je puno skupocijenih darova i otišao k dječaku. Rekao mu je: "*Kao što vidiš, ja sam slijep! Ako me izliječiš, sve to lijepe stvari su tvoje!*"

Dječak odgovori: "*Ja sam kao i vi, ne mogu nikoga izliječiti. Onaj tko vas ili mene može izliječiti je Allah (dž.š.). Ako vjeruješ a Allaha, slava Mu, ja ću moliti da te izliječi!*"

Kad je to učinio, kraljev je savjetnik bio presretan što ga je Allah (dž.š.) izliječio, ali tek nakon što se izjasnio da je Allah Jedan Jedini i da o tome

svjedoči. Kad je bio izliječen, pao je ničice iz zahvalnosti prema Allahu.

Drugog dana, taj čovjek je došao kralju i sjeo kraj njega, na uobičajeni način, a kralj se začudi vidjevši da ovaj više nije slijep. Kralj ga upita: "*Tko ti je vratio vid?*" A pobožni čovjek odgovori: "*Allah, moj Stvoritelj, vratio mi je vid!*" Razbjesnio se kralj i zagrmi: "*Zar ti imaš Stvoritelja, osim mene? Reci mi tko to uvjerio a to da postoji bog, osim mene?*"

Bio je ustrajan, sve dok pobožni čovjek nije priznao da je to učinio dječak.

Kralj je naredio da dovedu dječaka. Kad su ga doveli, zapitao ga je: "*Sine, zar je tvoja magija postala toliko jaka da možeš izliječiti slijepce, gubavce i činiti druge neobične stvari?*"

Dječak je odgovorio: *"Ja ne liječim nikoga, a magija nema nikakva utjecaja na liječenje! Nema nikoga, osim Allaha, da liječi ljude od njihove bolesti!"*

Kralj je povikao: *"Naučit ću to da budeš pristojan sa svojim gospodarem. Ja sam tvoj stvoritelj i nema drugog stvoritelja! Zato mi moraš pokazati tko ti je otrovao mozak i učio to da tako govoriš!"*

Zatražio je da muče dječaka, sve dok nije priznao da je to bio monah. Kralj se pribojavao da će ljudi obožavati drugoga, a ne njega, a to znači buđenje svih, a time i gubljenje kraljevstva. Stoga je izdao naredbu da hitno dovedu monaha. Kad je monah doveden, kralj ga je obasuo prijetnjama, to reče:

"Ti si, dakle, glava smutnje! Zar hoćeš da ljudi postanu prema meni neposlušni? Zar tvrdiš da ima gospodara osim mene? Odbaci to ideju! U protivnom, čeka te smrt!"

Monah je odbacio prijetnje i reče: *"Moj Gospodar je Allah, a ti ne možeš svojim nasiljem i prijetnjama prisiliti me da odbacim svoje vjerovanje... Radi šta ti je volja!"*

Nije prošlo ni nekoliko minuta, a kralj je zatražio da mu donesu pilu, kako bi njome raspolovio monahovu glavu. No monah je čvrsto ustrajao a svojoj vjeri, odbacujući prijetnje. Kralj je naredio da mu se otpili glava, što je i učinjeno.

Potom se kralj obratio svom savjetniku, riječima:

"S tobom sam proveo dugo vremena i ti si mi prijatelj - savjetujem ti da odbaciš svoju vjeru i da останemo i dalje prijatelji!" Čovjek je to odbio, i s njim je učinjeno isto što i s monahom.

Kralj je naredio da dovedu i dječaka. Obratio mu se umiljato:

"Odbaci, dječče, svoju vjeru! Bila bi velika šteta da dječak kao ti izgubi svoj život zbog krive vjere ... nemoj se žrtvovati u cvijetu svoje mladosti, vrati se na vjeru svojih očeva i djedova!" Dječak se nije pokolebao i ostao je čvrst a svojoj pravoj vjeri, usprkos tome što je znao šta se dogodilo monahu i kraljevu prijatelju. Obratio se kralju riječima:

"Vjerujem a Allaha, kao Gospodara, i nemam gospodara, osim Njega! Radite sa mnom što god hoćete!"

Kralj je naredio grupi svojih podanika da odvedu dječaka do visokog brda i da mu tamo zaprijetе i upozore ga, da će ga, ukoliko ne odbaci svoju vjeru, baciti u provaliju, kako bi bio primjer drugima, koji su mu slični.

Na vrhu brda, dječak je zamolio svog Stvoritelja: *"Bože, kazni ih za njihova nedjela!"*

Odjednom se brdo zatreslo i kraljevi podanici pali su u provaliju, a dječak se vratio čvrstim koracima, uzdignute glave. Kad ga je nepravedni kralj opazio, iznenadio se i zbunio... Uzviknuo je:

"Čudne se stvari s tobom događaju! Gdje su ljudi koje sam poslao s tobom?"

Dječak odgovori: *"Allah me oslobodio njih, zatreslo se brdo i pali su u provaliju. Tako nisu mogli izvršiti zločin koji ste im naredili!"*

Razbjesnio se kralj i naredio svojim vojnicima da odvedu dječaka čamcem do sredine mora i tamo ga bace, kako bi ga valovi progutali.

Dječak je, usred uzburkanog mora, zamolio Allaha za pomoć i On je uslišio dječakov poziv. Kraljevi podanici su se svi utopili, a dječak se vrati čvrste vjere i siguran u Božju pomoć. Koliko je sladak bio njegov odgovor kralju: *"Allah me oslobodio od vaših vojnika i postali su hrana ribama!"* Kralj je skoro pukao od bijesa, kad mu je dječak, s punom vjerom a Allaha, rekao: *"Kralju, vi me ne možete ubiti, sve dok vam ne kažem što trebate učiniti da biste to uspjeli."* Kralj zavikne bez oklijevanja: *"Učinit ću što kažeš!"*

Dječak iz sveg glasa reče: *"Sakupite Ijude na jednoj čistini i zavežite me za palmino stablo! Potom uzmite strelicu iz mog tobolca i stavite je u luk, te kažite: - U ime Allaha, dječakova Gospodara!!!, zatim napnite luk i odapnite strijelu prema meni. Ako tako učinite, uspjeh ćete u namjeri da me ubijete!"*

Kralj je rekao: *"Pristajem!"*

Sakupio je Ijude na trgu i zavezao dječaka za palmino drvo. Uzeo je strijelu i stavio a luk, te reče: *"U ime Allaha, dječakova Gospodara!"* Napeo je luk i usmjerio strijelu prema dječaku. Strijela je pogodila slijepoočnicu pobožnog dječaka i usmrtila ga. Umro

je kao Božji mučenik (šehid). Posljednje riječi bile su mu: "*Nema boga, osim Allaha!*"

Ljudi su se, na svoje oči, uvjerali u dječakovu iskrenost i svi su izgovorili najslađu riječ koju jezik može izgovoriti: "*Vjerujemo a Allaha, dječakova Gospodara!*"

Teška nevolja zadesila je kralja! ! ! Desilo se ono čega se najviše bojao. Sav narod postao je pobožan. Ni vojnici, ni dvorjani nisu mogli pronaći odgovarajuće rješenje da odvrate ljude od istine... Nisu uspjeli naći način da ih prevare i da odbace svoju vjeru a dječakovog Gospodara.

Kralj nije znao šta da čini. Neki od njegovih prijatelja su mu rekli:

"Vidiš, ono čega si se najviše bojao, dogodilo se! Nisi bio dovoljno oprezan... Sav narod je postao pobožan. Naredi da se iskopaju veliki kanali u zemlji i da se napune drvima, to zapali vatru! Naredi svojim vojnicima neka svakog, tko ne odbaci svoju vjeru, bace a vatru!"

Kad su to učinili, dođe red na jednu ženu, koja je držala svoje novorođenče u naručju. Kad su je dovukli do vatre, smilovala se svom djetetu, a ono je progovorilo: *"Majko, budi strpljiva, ti si u pravu!"* Kad je majka začula to, bacila se u vatru s djetetom. Ali, od vatre su je spasili meleki i nosili je do Dženneta, koji je obećan strpljivima, Inša - Allah!